

זבחים דף יג

הלכות פסולי המקדש

פרק ראשון

פסולי מעשה הזבח

כב קבלת הדם, והולכתו למזבח, וזריקתו, וכן הולכת אברים לכבש - כל אחת מאלו אינה קשרה אלא בכהן הקשר לעבודה, כמו שבארנו בקמיצת המנחה (ראה מעשה הקרבנות יג, יב) ובמליקת העוף (ראה שם ו, ט).

עבודות הכשרות
בכהן בלבד

פרק שלשה עשר

המחשבות הפוסלות

א שלש מחשבות הן שפוסלות את הקרבנות, ואלו הן: מחשבת שנוי השם, ומחשבת שנוי המקום, ומחשבת הזמן. מחשבת שנוי השם פיצד? זה השוחט את הזבח שלא לשמו, כגון שהיה עולה ויחשב שהוא שלמים, או יחשטנו לשם עולה ושלמים, או לשם שלמים ולשם עולה, או ששחט הזבח שלא לשם בעליו - זו היא מחשבת שנוי השם.

שלא לשמו

מחשבת המקום פיצד? כגון ששחט את הזבח לשמו על מנת לזרק דמו או להקטיר ממנו דבר הראוי להקטרה חוץ לעזרה, או לאכל ממנו דבר הראוי לאכילה חוץ למקום אכילתו - זו היא מחשבת שנוי המקום, וזבחים שחשב בהן מחשבה זו הן הנקראין 'זבחים שנשחטו חוץ למקומן'.

חוץ למקומו

מחשבת הזמן פיצד? כגון ששחט את הזבח לשמו על מנת לזרק דמו מאחר שתשקע החמה, שאינו זמן זריקתו, או להקטיר ממנו דבר הראוי להקטרה למחר מאחר שיעלה עמוד השחר, שאינו זמן הקטרתו, או לאכל ממנו דבר הראוי לאכילה לאחר זמן הראוי לאכילתו - זו היא מחשבת הזמן, וזבחים שחשב בהן מחשבה זו הן הנקראין 'זבחים שנשחטו חוץ לזמנן', והן הנקראין 'פגול' בכל מקום, וזה הוא "פגול" האמור בתורה (ויקרא יח, יט, יז).

חוץ לזמנו

ב מפי השמועה למדו, שזה שנאמר בתורה "ואם האכל ואכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי" (שם יז, ט) - אינו מדבר אלא במחשבת בשעת הקרבה שיאכל ממנו בשלישי; והוא הדין לכל קרבן שחשב עליו בשעת מעשיו שיאכל ממנו לאחר זמן הראוי לאכילת אותו קרבן.

וכן אם חשב להקטיר ממנו במזבח דבר הראוי להקטרה לאחר זמן הראוי להקטרה. כך למדו מפי השמועה: אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח - אם חשב עליהן לאחר זמנן, הרי הקרבן פגול.

ג... אחד זבח שחשב בו אחת משלש מחשבות אלו בשעת שחיטה, או שחשב בשעת קבלת הדם או בשעת הולכתו למזבח או בעת זריקתו על המזבח. **ד** נמצאת למד שבארבע עבודות הזבח נפסל במחשבה: בשחיטה, ובקבלה, ובהולכת הדם, ובזריקתו על המזבח. **ה** והעוף - בשני דברים: במליקה, ובמצוי הדם. **ו** והמנחות הנקמצות - בארבעה: בקמיצה, ובנתינת הקמץ בכלי שרת, ובהולכת הקמץ למזבח, ובזריקתו על האש.

ז אבל אם חשב בדברים אחרים חוץ מאלו, כגון שחשב בשעת הפשט, או בשעת נתינת, או בשעת הולכת אמורין למזבח, או בשעת בלילת המנחה, או בשעת הגשתה, וכיוצא בדברים אלו - אין אותה המחשבה מועלת כלום, בין שהיתה מחשבת שנוי השם, בין מחשבת המקום, בין מחשבת הזמן.

...

ט כבר בארנו (לעיל א, ב) שהולכה שלא ברגל אינה הולכה, לפיכך אין המחשבה פוסלת בה. והמהלך במקום שאינו צריך - הרי זו הולכה, והמחשבה פוסלת בה.

פיצד? קבל הדם והוא עומד במקומו, ופשט ידו בו לזרקו על המזבח, וחשב בעת שפשט ידו בדם - אין המחשבה פוסלת. אבל אם קבל הדם בפנים, ולא הלך בו לגבי המזבח, אלא הלך בו להוציאו לחוץ, וחשב בשעת הלוכו לחוץ במחשבת הזמן וכיוצא בה - הרי זו פוסלת.

פרק שבעה עשר

דינים נוספים במחשבת פסול

ג וטבילת אצבע בדם תשאות הפנימיות מפגלת. פיצד? חשב בשעת טבילת אצבע בדם מחשבת הזמן - הרי זה כמחשב בשעת הזיה.

מחשבת פיגול
בטבילת אצבע

ו... אם היה עומד בעזרה, ושחט והוא מחשב לשפך שניגרים למחר או להקטיר אמורין למחר - הרי זה פגול, שהרי חשב בחוץ בדבר הנעשה בחוץ.

מחשבת פיגול
בשיירי הדם

